

Perjantai 26. tammikuuta klo 15.38 Istuin sängyn reunalla katsellen huoneen toisella puolella olevaa venäläistä palvelusasetta. Lipas tyhjänä se on laulanut kaunista sinfoniaansa mielessäni jo pitkään, tämä kaikki sai näläntunteen aikaiseksi. Minkälaisen nälän? Nälänhädän. En tahtonut uskotella olevani mitenkään "ainutlaatuisessa tilanteessa", koska kun katsoin peiliin, en ollut. Mitä tämä kaikki sitten oikein tarkoitti? En oikeastaan tiedä. Ainakaan vielä. Muutamat kysymykset kulkivat määrätietoisesti kohti kohdetta kuin siittiöt pyrkimässä kohdun sisälle. Kuin ori laukkaisi kiimaisena kohti tammaa. Se pääsisi (ainakin kerran elämässään) purkautumaan kuin palavaan aineeseen yhdistetty vetyperoksidi. Vain yksi heistä voi voittaa, kuka se on ja millaiset geenit hän saa? Kävelin pöydän luokse ja poistin varmistimen. Iskuvasaran sarja kuivia loksahduksia muistutti kuin olisin syönyt aamupalaksi jotain vitun riisimuroja. Aamupalaa ehkä söisin ja se sisältäisi mukanaan nitroselluloosaa. Oletko koskaan maistanut ruutia tai lyijyä? Arvaa kumpi niistä on kitkerä ja kumpi makea. Entä kuinka tuo lyijyn ja rikin haju? Olipas kerrakseen hajutonta. En kuule sian kidutusta muistuttavan kirkumisen alta omia ajatuksiani. Kuuluuko ihmisen kuulla ajatuksiaan? Sitä pidetään ihan tavallisena, ainakin siitä kirjoitetaan, mutta kun kuulee ääniä, niin loppusijoitus on hylätyksi tuleminen ja seurauksena yksinäisyys. Tamppaaminen jatkuu kuin olisin kulttuurimatalla jossain moskeijan imaamien keskuudessa. Kiinalaiset jatkoivat yöllä karaokea ja eräs naapureistani yhtyi heidän säveleensä. "TURPA KIINNI!" kuului toistona, mutta musiikki ja "hyräily", jos sitä nyt hyräilyksi voi kutsua ei vaiennut. Pattereita pitkin valui verikyyneliä "tip, tap, tip, tap.", jonka seurauksena Molokin huuto = hul-luus, ka-pi-ta-lis-mi, us-kon-to ja sään-nöt kaikuivat sotilaiden kurinalaisen marssin tahdissa. Keräsin tavarani ja hyppäsin ratikkaan. Matkaisin junalla mielelläni Pattayalle, jossa seksiturismi elää yössä neonväristen katujen sykkeessä syntisten keskuudessa. Ei minulla mitään rahaa ole, helposti sen arvaa. Sivistymättömän verisen Marian (ei sen drinkin) jälkeen saisi shoppailtua vesikauhun ja tappavan seksitaudin. "Muistathan vahvistaa matkaoikeutesi lippulaitteella - - blah, blah, blah". Vieressäni kuului thaimaalaista kailottamista. Me olemme eläinsovinisteja, ei sillä ole kuitenkaan lopulta merkitystä, koska tuomionpäivä tulee perjantaina 13. päivä Marraskuuta 2026. Pitäisikö kääntyä takaisin? "Kuules goyim, on jo myöhäistä" bassomainen ääni totesi. Sinisiin haalareihin pukeutuneet miehet astuivat sisään. Ei jumalauta, pakko varata aika hammaslääkärille, jäin kyydistä. Hajuaistiani kärvensi voimakkaat kuselta haisevien deodoranttien hajut. Nenänkarvani sojottivat ulos kuin niitä ei olisi koskaan trimmattu. Ajovalot saapuivat ja kaivoin povitaskustani hopeisen korttini kuin virkaintoinen poliisi, jolla ei ollut mitään itsekontrollia virkamerkkinsä esittämisessä. Liikenne seisahtui ja kuljettaja tuijotti minua kohti ilmeellä, jota en osannut tulkita. Toivotin "hyvää päivää", hän ei lasioven takaa katsonut kuin eteensä. Viisitoista minuuttia kului, muistutti lähinnä merimatkaa linja-auton heiluessa ja keikkuessa kuin juopunut pursi. Närästys toi aamiaiseni takaisin suuhuni. Vastaan tuli koalamies hoiperrellen, poltellen ja imeskellen eukalyptuslehtiä. En jaksanut odottaa, oli aika siirtyä ristinollan pelaamisesta paratiisilomille. Laukaus porautui hänen takaraivoonsa kuin käänteisesti tehty lobotomieikkaus. Leikkauksen kirurgina toimi vieras ja se vihelsi epäilläkseni jotain antisemitististä. Mustien autojen takaa paljastuivat mustat kevlareihin pukeutuneet miehet. Enkelit lauloivat kuorossa ja pitivät keikkaa helvetin esikartanossa. Lasketaan kuorolaisia: Eins.. Zwei.. Schwein.. Hah! Tuleeko mukana paskaa, kun työntää kesäkurpitsaa perseeseen? Bullterrierit ja Dobermannit repesivät hihnoistaan ja äärimmäisen matala kynnys ylittyi: Terroriteko vai yksittäistapaus? Jälkimmäinen, koska olin Molokin kita ja nälissäni.